

**MANUAL PER A VIURE
LA SETMANA SANTA
2020 DES DE CASA**

**DELEGACIÓ DIOCESANA DE LITÚRGIA
ARQUEBISBAT DE VALÈNCIA**

ÍNDEX

1. INTRODUCCIÓ

- 1.1. Celebrar la Pasqua del Senyor
- 1.2. Una Setmana Santa diferent
- 1.3. Celebrar la Missa en casa
- 1.4. El contingut d'aquest manual

2. DIJOUS SANT

- 3.1. Introducció
- 3.2. Guia per a seguir la Missa a través de la TV o Internet

3. DIVENDRES SANT

- 4.1. Introducció
- 4.2. Guia per a seguir els Oficis a través de la TV o Internet

4. SÁBADO SANTO

- 5.1. Introducció
- 5.2. Guia per a seguir la Vetlla Pasqual a través de la TV o Internet

1. INTRODUCCIÓ

1.1. Celebrar la Pasqua del Senyor

Els primers cristians celebraven la resurrecció del Senyor cada diumenge. El primer dia de la setmana, el mateix en què Jesús va ressuscitar, tots els creients es reunien per a celebrar l'Eucaristia. En aquesta celebració, repetint els gestos i paraules de Jesús en l'últim sopar, feien memòria del seu lliurament per nosaltres i de la seua gloriosa resurrecció. No és d'estranyar que en aquestes primeres celebracions es llegiren relats de la passió de Jesús i del descobriment de la tomba buida per part dels primers deixebles.

Molt prompte, a més de la celebració del diumenge o Pasqua setmanal, els cristians d'inicis del segle II comencen a recordar la resurrecció de Crist en el mateix dia en què va succeir. Aquesta Pasqua anual es va fixar, tal com se celebra ara, en el diumenge següent a la primera lluna plena de la primavera. El contingut d'aquesta festa era, sobretot, baptismal, ja que en aqueixa nit eren batejats i participaven per primera vegada de l'Eucaristia els nous cristians.

La història de la celebració de la Pasqua va canviar radicalment gràcies a una dona consagrada d'origen espanyol, més concretament de nord-oest de la península, anomenada Egeria, que va decidir allà per l'any 381 peregrinar a la terra de Jesús. En el seu viatge va anar escrivint un relat de tot allò que anava veient i, de manera particular, ens descriu les celebracions de la Pasqua a la ciutat de Jerusalem. Egeria ens va narrar tots els ritus que se succeeixen ja que la peculiaritat de la celebració en aquella ciutat era disposar dels llocs exactes on van succeir els esdeveniments finals de la vida de Jesús.

Així, Egeria ens refereix la celebració en el Cenacle la vesprada del dijous, l'oració en el Calvari en el divendres i l'adoració de la creu i la festa en la nit del dissabte al diumenge en el sepulcre.

Amb la seua volta a les nostres terres, el relat de Egeria es va anar difonent per tot el món cristià i en molts llocs es va voler imitar el que ella ens comptava de Jerusalem. Al no disposar dels llocs exactes, es va pensar com a solució el convertir el temple a la ciutat de Jerusalem durant una setmana. Aquesta és la clau de la Setmana Santa cristiana: la nostra església es converteix en la ciutat santa. Així, el dijous ens reunim en el Cenacle, el divendres al peu de la creu en el Calvari i el dissabte en la nit en la intimitat del sepulcre.

Celebrar, doncs, la Pasqua del Senyor, és traslladar-nos espiritualment a la ciutat de Jerusalem en els temps de Jesús, per a acompanyar-li pas a pas en el seu lliurament redemptor, per a fer present, hui, la seua presència viva que ens salva.

1.2. Una Setmana Santa diferent

La celebració de la Setmana Santa d'aquest any 2020 és molt diferent. La crisi sanitària provocada pel COVID-19 i les disposicions tant de l'autoritat civil com de l'eclesial per a evitar els contagis massius d'aquest virus fa impossible que puguem reunir-nos com a comunitat cristiana entorn de l'altar del Senyor per a recordar els misteris que ens van donar la salvació.

Per als cristians no poder celebrar junts aquests dies és veritablement dur perquè la riquesa espiritual d'aquestes festes ens ajuden en el camí de la nostra fe i marquen d'una manera significativa la nostra vida cristiana.

No obstant això, els mitjans de comunicació social, especialment la televisió i Internet ens permeten estar més comunicats que mai i fan possible poder viure les celebracions des de casa.

Així, aquesta Setmana Santa serà diferent quant a la manera concreta de celebrar-la, però no ha de ser diferent quant a la vivència espiritual de la passió, mort i resurrecció de Crist.

1.3. Celebrar la Missa a casa

El present manual vol ser una ajuda per a viure la Setmana Santa a casa, units a tota l'Església i amb profit espiritual, tenint en compte que viurem les celebracions des de casa i, en molts casos, en família.

Per això, el text que oferim és, abans de res, una guia per a les celebracions, perquè els fidels que participen per mitjà de la televisió o Internet puguin sentir-se més units als misteris de la nostra salvació.

De totes maneres, participar en aquests Oficis des de casa suposa un esforç major. Per això, hem de tindre en compte una sèrie de pautes que ens ajuden a preparar-nos abans de seguir les celebracions:

- Creem un ambient de pregària, silenciant els telèfons mòbils.
- Preparem-nos abans de la celebració repassant aquesta guia i, especialment, llegint les lectures de la Paraula de Déu.
- Posem algun signe, per exemple, una creu o un ciri encès a l'habitació des de la qual seguim la celebració.
- Vestim adequadament a la dignitat del misteri que celebrem.

1.4. El contingut d'aquest manual

En aquest manual trobaràs, per a cada celebració, una guia d'aquesta, amb introduccions als ritus, amb els textos de la Paraula de Déu i amb l'ordre de la celebració.

2. DIJOURS SANT

2.1. Introducció

El Dijous Sant l'Església dona inici a les celebracions del Tridu Pasqual. Cal tindre en compte que la celebració de hui, la de demà divendres i la Vigília Pasqual no són tres celebracions independents, sinó que, al contrari, estan estretament vinculades, perquè totes elles, en el seu conjunt, fan memòria i actualitzen el misteri pasqual.

En aquesta primera celebració, la de la Missa del Sopar del Senyor, recordem l'Últim Sopar de Jesús amb els seus apòstols en la vespra del seu lliurament per nosaltres.

A causa de la crisi sanitària, en aquest any 2020, en la majoria de celebracions s'ometrà el trasllat del Santíssim Sagrament a l'anomenat Monument i, en el seu lloc, es reservarà directament en el sagrari. En tot cas, és possible que en alguna celebració retransmesa per TV o Internet es conserve aquesta última part de la celebració.

En tot cas, tal com ha dictaminat la Santa Seu, enguany s'ometrà el Lavatori dels peus que, en tot cas, mai ha sigut obligatori.

3.2. Guia per a seguir la Missa a través de la TV o Internet

La celebració comença amb el cant d'entrada, el senyal de la creu i l'acte penitencial. El sacerdot pot introduir la celebració amb aquestes o altres paraules:

Estimats germans:

Hui entrem en la celebració dels dies sants de la mort i resurrecció del Senyor: el Tridu Pasqual. Després de tota la preparació de la Quaresma, aquesta vesprada som ací, com els apòstols, disposats a acompanyar Jesús en aquest moment intens, en aquest sopar de comiat. Ell ens deixa en el pa i en el vi de l'Eucaristia el signe i la presència del seu lliurament amorós per nosaltres. Obrim, germans, el nostre cor a la seua paraula i al seu amor, per a reviure amb ell els dies centrals de la nostra fe.

Hui sí que cantem o proclamem el Glòria i, al mateix temps, es fan sonar les campanes que ja no el tornaran a fer fins que anuncien en la nit del dissabte la resurrecció del Senyor.

Acabat l'himne del Glòria, el sacerdot pronuncia l'oració col·lecta.

**Oh, Déu,
en celebrar el Sopar santíssim en la qual el vostre Unigènit,
quan anava a entregar-se a la mort,
va confiar a l'Església el sacrifici nou i etern
i el banquet del seu amor,**

**vos demanem aconseguir, de tan gran misteri,
la plenitud de caritat i de vida.
Pel nostre Senyor Jesucrist.**

Comença llavors la lectura de la Paraula de Déu. En aquest dia es lligen tres lectures, la primera de l'Èxode, la segona de la primera carta de sant Pau als Corintis i l'evangeli està pres del text de sant Joan.

LECTURA PRIMERA El ritual del sopar pasqual

Lectura del llibre de l'Èxode

12, 1-8, 11-14

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès i a Aaron mentres estaven en el país d'Egipte: «Per a vosaltres, este mes serà el primer de tots els mesos de l'any. Digueu a tota la comunitat del poble d'Israel: “El dia deu d'este mes, que cada família, cada casa, prenga un anyell o un cabrit. Si una família fóra poc nombrosa, que el prenga junt amb la família del veí més pròxim, fins a completar el nombre de persones, que calen per a menjar-se'l. Que siga un animal mascle, sense tara, i que no tinga més d'un any. Podeu prendre igual un anyell que un cabrit.

L'heu de guardar fins al dia catorze del mes, i que tots els qui formen part de la comunitat del poble d'Israel el degollen aquell dia de vesprada, que prenguen de la seua sang i en posen en els dos brancals i en el travessar de les cases on se'l menjaran. Aquella mateixa nit han de menjar-ne la carn, rostida a les brases, amb pans sense rent i herbes amargues.

Per menjar-vos-el, aneu cenyits, amb les sandàlies posades i el bastó a la mà, i vos l'heu de menjar corrents, perquè és la Pasqua, és a dir, el 'pas' del Senyor. Aquella nit passaré pel país d'Egipte i faré morir tots els primogènits d'Egipte, tant els dels hòmens com els dels animals, i faré justícia contra les divinitats d'Egipte. Jo sóc el Senyor. La sang serà un senyal en les cases on vosaltres viviu. Quan veuré la sang 'passaré' de llarg i, en el moment que jo castigue el país d'Egipte, no caurà damunt de vosaltres la plaga de l'extermini.

Tingueu eixe dia com un memorial, i celebren-lo com una festa del Senyor. Que totes les generacions el celebren com una institució perpètua.”»

Paraula de Déu.

SALM RESPONSORIAL 116 (115), 12-13.15-16.17-18 (R.: 1Co 10, 16)

R. El calze de la benedicció és comunió amb la sang de Crist.

V. ¿Què puc retornar al Senyor
per tot el bé que m'ha fet?
Invocaré el seu nom,
alçaré el calze de la salvació.

R. El calze de la benedicció és comunió amb la sang de Crist.

V. Al Senyor li dol la mort dels qui l'amen.

Ah, Senyor, sóc el vostre servent,
fill de la vostra serventa.
Vós em trencàreu les cadenes.

R. El calze de la benedicció és comunió amb la sang de Crist.

V. Vos oferiré una víctima d'acció de gràcies,

invocant el vostre nom,
compliré les meues promeses,
ho faré davant de tot el vostre poble.

R. El calze de la benedicció és comunió amb la sang de Crist.

LECTURA SEGONA

*Cada vegada que mengem este pa i bevem este calze,
anunciem la mort del Senyor*

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

11, 23-26

Germans: Esta tradició que jo he rebut, i que vos he transmés a vosaltres, ve del Senyor: Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser entregat prengué el pa, i, dient l'acció de gràcies, el partí i digué:

- «Açò és el meu cos, oferit per vosaltres. Feu açò per a celebrar el meu memorial.»

Igualment, havent sopat, prengué el calze i digué:

- «Este calze és la nova aliança segellada amb la meua sang. Cada vegada que en beureu, feu-ho per a celebrar el meu memorial.»

Així, per tant, cada vegada que mengeu este pa i beveu este calze anuncieu la mort del Senyor fins que torne.

Paraula de Déu.

EVANGELI

Jesús demostrà fins a quin extrem amava els seus

+ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan

13, 1-15

Eren ja les vespres de la festa de la Pasqua. Jesús sabia que havia arribat la seua hora, la de passar d'este món al Pare. Ell, que sempre havia amat els seus en el món, els amà fins a l'extrem.

Durant el sopar, quan el diable ja havia posat en el cor de Judes, fill de Simó Iscariot, la resolució de traïr-lo, Jesús, conscient que el Pare ho havia deixat tot en les seues mans, conscient que venia de Déu i a Déu tornava, s'alçà de taula, es llevà el mantell i se cenyí una tovalla; després abocà aigua en un llibrell i es posà a llavar els peus als deixebles i a eixugar-los-els amb la tovalla que duïa en la cintura.

Quan anava a llavar Simó Pere, este li diu:

- «Senyor, ¿vós voleu llavar-me els peus a mi?»

Jesús li respon:

- «Ara no entens açò que faig, ho entendràs després.»

Pere li diu:

- «¡Mai de la vida vós no em llavareu els peus!»

Jesús li contestà:

- «Si no et llave, tu no seràs dels meus.»

Li diu Simó Pere:

- «Si és així, Senyor, no em llaveu només els peus: llaveu-me també les mans i el cap.»

Jesús li respon:

- «Qui s'ha banyat només necessita llavar-se els peus; ja està net tot ell. I vosaltres ja esteu nets, encara que no tots.»

Jesús sabia qui l'havia d'entregar; per això digué que no tots estaven nets.

Després de llavar-los els peus, quan s'hagué posat el mantell i assentat en taula, els digué:

- «Enteneu això que vos acabe de fer? Vosaltres em dieu “Mestre” i “Senyor”, i feu bé de dir-ho, perquè ho sóc. Si jo, que sóc el Mestre i el Senyor, vos he llavat els peus, també vosaltres vos ho heu de fer els uns als altres. Vos he donat exemple perquè vosaltres ho feu tal com jo vos ho he fet.»

Paraula del Senyor.

Després de la proclamació de l'evangeli el sacerdot pot fer l'homilia explicant el sentit de la celebració i de les lectures proclamades.

Acabada l'homilia, el sacerdot presenta l'oració dels fidels i, amb ella, finalitza la litúrgia de la Paraula.

Ara, es prepara l'altar depositant en ell el pa i el vi per a l'Eucaristia. Una vegada acabats els ritus de la presentació dels dons, el sacerdot pronuncia l'oració sobre les ofrenes.

**Concediu-nos, Senyor,
participar dignament en aquests sagraments,
doncs cada vegada que se celebra el memorial del sacrifici de Crist,
es realitza l'obra de la nostra redempció.
Per Jesucrist, el nostre Senyor.**

La celebració continua amb la pregària eucarística. En ella el sacerdot dona gràcies a Déu pel lliurament de Crist per nosaltres i la fa present enmig del món repetint els gestos i paraules de Jesús en l'Últim Sopar. En el moment de la consagració, si és possible, ens posem de genolls com a record agraït de la presència real de Crist en el sagrament de l'Altar.

Acabada la pregària eucarística, continua la celebració amb el rís del Parenostre i el ritu de la pau. Seguidament, el sacerdot realitza la fracció del pa i es prepara per a la comunió.

Mentre el sacerdot combrega, des de casa podem resar la pregària de la comunió espiritual:

**Crec, Jesús meu, que esteu real
i veritablement en el cel
i en el Santíssim Sagrament de l'Altar.
Vos estime sobre totes les coses
i desitge vivament rebre-vos dins de la meua ànima,
però no podent fer-ho ara sacramentalment,
veniu almenys espiritualment al meu cor. I
com si ja vos haguera rebut,
vos abraçe i m'unisc del tot a Vós.
Senyor, no permeteu que mai m'aparte de Vós. Amén.**

Acabada la comunió, el sacerdot després d'un breu moment de silenci, pronuncia l'oració per a després de la comunió.

**Déu totpoderós,
alimentats en el temps pel Sopar del teu Fill,
concediu-nos, de la mateixa manera,
meréixer ser associats en el banquet etern.
Per Jesucrist el nostre Senyor.**

Acabada la pregària, el sacerdot besa l'altar i es retira a la sagristia. Hui no s'imparteix la benedicció al final de la Missa.

En alguns llocs és possible que es trasllade el Santíssim Sagrament al lloc preparat. En aquest cas ens podem unir a la pregària, si és possible, posant-nos de genolls.

3. DIVENDRES SANT

3.1. Introducció

El Divendres Sant és un dia denominat alitúrgic perquè no se celebra l'Eucaristia. En lloc de la Missa, l'Església celebra els Oficis de la Passió del Senyor. En ells es proclama la Passió de Crist i es demana al Senyor que els fruits del seu lliurament redemptor aconseguisquen la humanitat sencera.

A causa de la crisi sanitària, en aquest any 2020, els bisbes espanyols han decidit afegir una pregària especial en l'oració dels fidels per tots els malalts del COVID-19, pels seus familiars, pels sanitaris i en sufragi de tots els difunts a causa de la malaltia.

3.2. Guia per a seguir els Oficis a través de la TV o Internet

El Divendres Sant és el dia en què Jesús, el Senyor, mor en la creu. Per això la nostra celebració és diferent. No celebrem l'Eucaristia, sinó que commemorem la seua Passió. Escoltarem les lectures, que ens introduiran en el misteri que hui recordem. Sobretot la Passió segons sant Joan, que ens ajudarà a acompanyar a Jesús en els seus últims moments abans de morir. A continuació, demanarem al Senyor que la seua gràcia aconseguisca tota la humanitat en una pregària veritablement universal. Després, adorarem la seua creu, com a expressió de la nostra fe, admiració i agraïment, perquè sabem que d'aquesta creu naix la nostra salvació. I finalment ens unirem espiritualment quan combregue el sacerdot, perquè el Cos de Crist ens enfortisca en aquell camí de la creu que també nosaltres volem recórrer amb ell.

Tota la celebració de hui és de contemplació, de silenci i oració, acompanyant a Jesús plens de fe i d'esperança. Els oficis comencen amb l'entrada dels ministres. Ells es prostren davant l'altar i nosaltres, si podem, des de casa, ens agenollem en un moment d'oració profunda.

A continuació el sacerdot pronuncia la pregària pròpia d'aquest dia:

**Recordeu, Senyor, les vostres misericòrdies,
i santifiqueu als vostres servents amb la vostra eterna protecció,
perquè Jesucrist, el vostre Fill,
per mitjà de la seua sang
va instituir en el seu favor el Misteri pasqual.
Per Jesucrist, el nostre Senyor.**

Inicia ara la litúrgia de la Paraula. La profecia d'Isaïes, el salm, el text de la carta als hebreus i, sobretot, la Passió segons sant Joan, ens ajudaran a introduir-nos en el misteri que hui celebrem. Escoltem i contemplem amb atenció i el cor ben obert, la Paraula de Déu.

LECTURA PRIMERA
Per les nostres faltes ha mort malferit

Lectura del llibre del profeta Isaïes

52, 13 - 53, 1-12

Mireu, el meu servent prosperarà, s'elevàrà i serà posat molt amunt.

Així com tots s'espantaren de veure'l, ja que, de tan desfigurat, ni tan sols pareixia un home, no tenia res d'humana la seua presència, així també s'admiraran d'ell tots els pobles, els reis no obriran la boca quan veuran amb els ulls allò que mai no s'havia contat, i sabran de veritat la cosa més inaudita.

¿Qui pot creure allò que hem sentit? ¿A qui s'ha revelat la potència del braç del Senyor?

Ha crescut davant d'ell com un rebrot, com la soca tallada que reviu en una terra eixuta; no tenia ni figura, ni res que es fera admirar, no tenia l'aspecte atractiu, era menyspreat, rebuig entre els hòmens, home fet al dolor i acostumat a la malaltia, semblant a aquells que ens repugna mirar, el menyspreàvem i el teníem per no res.

Però ell portava les nostres malalties, i s'havia carregat els nostres dolors; nosaltres el preniem per un home castigat que Déu assota i humilia. Mentres ell, per les nostres faltes, moria malferit, fet pols per les nostres culpes, complia la pena que ens torna la pau, i les seues ferides ens curaven.

Tots anàvem errants com un ramat que es dispersa, cada u seguia el seu camí, mentres el Senyor li infligia la pena que tots nosaltres havíem merescut.

Quan era maltractat, ell s'humiliava i no obria la boca; tal com els corders quan els porten a matar, o les ovelles mentres les esquilen, ell callava i no obria ni tan sols la boca. Se l'han endut de la presó i del tribunal; però, ¿qui es preocupa de la seua sort? Perquè va ser segat d'entre els qui viuen en pena de la infidelitat del meu poble. L'han sepultat amb els injustos, l'han soterrat amb els malfactors, a ell, que no obrava amb violència, ni tenia mai en els llavis la perfídia.

El Senyor volgué que el patiment el triturara. Quan haurà donat la vida per a expiar les culpes, veurà una descendència, viurà llargament, i per ell el disseny del Senyor arribarà a bon terme. Gràcies al patiment de la seua ànima ara veu la llum; el just, amb les penes que ha patit, ha fet justos els altres, després de carregar-se les culpes d'ells; per això li done una multitud per herència, i tots seran el seu botí; perquè ell s'ha entregat a la mort i ha sigut comptat entre els infidels, quan de fet es carregava el pecat de tots i intercedia a favor d'ells.

Paraula de Déu.

SALM RESPONSORIAL

31 (30), 2 i 6.12-13.15-16.17 i 25 (R.: Lc 23, 46)

R. Pare, en les vostres mans confie el meu esperit.

V. En vós, Senyor, he posat la meua esperança,
que no tinga un desengany.

Allibereu-me, vós, que sou bo;
confie el meu esperit en les vostres mans,
vós, Déu fidel, m'heu rescatat.

R. Pare, en les vostres mans confie el meu esperit.

V. Sóc la befa dels enemics, burla dels veïns, esglai dels coneguts.

Fugen de mi els qui em veuen pel carrer,
els seus cors m'han oblidat com si fóra mort.
Sóc com un cànter trencat.

R. Pare, en les vostres mans confie el meu esperit.

V. Però jo confie en vós, Senyor, vos dic:

«Sou el meu Déu, teniu el meu destí en les vostres mans,
deslliureu-me dels enemics que em perseguixen.»

R. Pare, en les vostres mans confie el meu esperit.

V. Deixeu veure al vostre servent

la claror de la vostra mirada;
salveu-me, per l'amor que em teniu.
Sigueu valents, tingueu coratge,
tots els qui espereu en el Senyor.

R. Pare, en les vostres mans confie el meu esperit.

LECTURA SEGONA

**Aprenqué què és obeir, i es convertí en font de salvació eterna
per a tots els qui se li sotmeten**

Lectura de la carta als cristians Hebreus

4, 14-16; 5, 7-9

Germans: Mantinguem ferma la fe que professem, ja que en Jesús, el Fill de Déu, tenim el gran sacerdot que, travessant els cels, ha entrat davant de Déu.

Perquè el gran sacerdot que tenim no és incapaç de compadir-se de les nostres debilitats: ell, igual que nosaltres, ha sigut provat en tot, encara que sense pecar. Per tant, acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu perquè es compadisca de nosaltres, ens aculla i ens concedisca, quan siga l'hora, l'auxili que necessitem.

Ell, Jesús, durant la seua vida mortal, s'adreçà a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-li i suplicant-li amb grans clams i amb llàgrimes. Déu l'escoltà per la seua submissió. Així, encara que era el Fill, aprenqué en els patiments què és obeir, i una volta consagrat sacerdot es convertí en font de salvació eterna per a tots els qui se li sotmeten.

Paraula de Déu.

EVANGELI

Passió del nostre Senyor Jesucrist segons sant Joan

18, 1-19, 42

C. — En aquell temps, Jesús va eixir amb els seus deixebles cap a l'altra banda del

torrent Cedró. Allí hi havia un hort, i Jesús entrà amb els deixebles. Judes, el qui l'entregava, coneixia bé aquell lloc, perquè Jesús s'havia reunit sovint allí amb els seus deixebles. Per això Judes prengué un destacament de soldats romans i alguns hòmens de la guàrdia del temple, que li havien proporcionat els grans sacerdots i els fariseus, i se n'anà. Venien amb llanternes i torxes, i tots armats. Jesús, que sabia molt bé tot el que li venia damunt, s'avançà i els preguntà:

+ — «¿A qui busqueu?»

C. — Li respongueren:

S. — «A Jesús de Natzaret.»

C. — Els diu:

+ — «Jo sóc.»

C. — També es trobava amb ells Judes, el qui el traïa. Quan Jesús els digué: «Sóc jo», retrocediren i caigueren a terra. Jesús tornà a preguntar-los:

+ — «¿A qui busqueu?»

C. — Li digueren:

S. — «A Jesús de Natzaret.»

C. — Ell els respongué:

+ — «Ja vos he dit que sóc jo. Però si em busqueu a mi, deixeu que estos se'n vagen lliurement.»

C. — S'havia de complir allò que havia dit Jesús: «No n'he perdut ni un dels qui vós m'heu donat.» Simó Pere tragué una espasa que portava, atacà el criat del gran sacerdot i li tallà l'orella dreta. Aquell criat es deia Malcus. Jesús digué a Pere:

+ — «Guarda't l'espasa en la baina. ¿No he de beure el calze que el Pare m'ha donat?»

C. — Llavors el destacament de soldats, amb el tribú que el comandava i amb la guàrdia dels jueus, prengueren Jesús, l'encadenaren i el dugueren a la casa d'Anàs, que era sogre de Caifàs, el gran sacerdot d'aquell any. Caifàs era el qui havia donat als jueus este consell: «Més val que un sol home muira pel poble.» Simó Pere i un altre deixeble seguien Jesús. Aquell deixeble, que era conegut del gran sacerdot, entrà amb Jesús al pati del palau del gran sacerdot, mentres Pere es quedava fora, en l'entrada. Per això l'altre deixeble, conegut del gran sacerdot, va eixir fora, parlà amb la criada que guardava la porta i féu entrar Pere. La criada digué llavors a Pere:

S. — «¿Vols dir que tu no ets també deixeble d'eixe home?»

C. — Ell li diu:

S. — «No, no ho sóc.»

C. — Com que feia fred, els criats i la guàrdia del temple havien encés un caliu de brasa i estaven allí drets, calfant-se. Pere també es calfava amb ells. Mentrestant el gran sacerdot interrogà Jesús sobre els seus deixebles i sobre la doctrina que ensenyava. Jesús li contestà:

+ — «Jo he parlat a tot el món obertament. Sempre ensenyava en les sinagogues o en el temple, on es reunixen tots els jueus, i no he parlat mai d'amagat. ¿Per què em pregunteu a mi? Interrogeu els qui m'han escoltat; ells saben quines coses he dit.»

C. — Quan Jesús hagué dit això, un dels guàrdies que tenia al costat li pegà una galtada i el reptà dient-li:

S. — «¿Això és manera de contestar al gran sacerdot?»

C. — Jesús li respongué:
+ — «Si he parlat malament, digues en què; però si he parlat com cal, ¿per què em pegues?»

¿Vols dir que tu no ets també deixeble d'ell? No, no ho sóc

C. — Llavors Anàs l'envià encadenat a Caifàs, el gran sacerdot. Mentrestant Simó estava dret calfant-se. Li digueren:
S. — «Vols dir que tu no ets també deixeble d'ell?»
C. — Ell ho negà:
S. — «No, no ho sóc.»
C. — Un dels criats del gran sacerdot, parent d'aquell a qui Pere havia tallat l'orella, insistí:
S. — «Però si jo t'he vist en l'hort amb ell.»
C. — Pere tornà a negar-ho, i en aquell moment el gall cantà.

La meua reialesa no és cosa d'este món

C. — Llavors dugueren Jesús des del palau de Caifàs al pretori. Era la matinada. Ells no entraren en l'edifici pagà del pretori, perquè, si es contaminaven, aquella vesprada no haurien pogut menjar l'anyell pasqual. Per això va eixir Pilat a buscar-los fora del pretori, i els preguntà:
S. — «¿Quina acusació porteu contra este home?»
C. — Ells li contestaren:
S. — «Si este home no fera res de mal, no l'entregaríem.»
C. — Pilat els digué:
S. — «Emporteu-vos-el i jutgeu-lo vosaltres mateixos d'acord amb la vostra llei.»
C. — Els jueus li respongueren:
S. — «Nosaltres no estem autoritzats per a executar a ningú.»
C. — S'havia de complir el que havia dit Jesús, indicant com havia de morir. Pilat se'n tornà a l'interior del pretori, féu cridar Jesús i li digué:
S. — «¿Ets tu el rei dels jueus?»
C. — Jesús contestà:
+ — «¿Ix de vós això que em pregunteu, o són uns altres els qui vos ho han dit de mi?»
C. — Respongué Pilat:
S. — «Jo no sóc jueu. És el teu poble i els mateixos grans sacerdots els qui t'han entregat a les meues mans. He de saber què has fet.»
C. — Jesús respongué:
+ — «La meua reialesa no és cosa d'este món. Si fóra d'este món, els meus hòmens haurien lluitat perquè jo no fóra entregat als jueus. Però la meua reialesa no és d'ací.»
C. — Pilat li digué:
S. — «Per tant, vols dir que ets rei.»
C. — Jesús contestà:
+ — «Teniu raó: jo sóc rei. La meua missió és la de ser testimoni de la veritat; per això he nascut i per això he vingut al món: tots els qui són de la veritat escolten

- la meua veu.»
- C. — Li diu Pilat:
- S. — «I, ¿què és la veritat?»
- C. — I després de fer eixa pregunta, Pilat se n'anà una altra vegada fora, a buscar els jueus per a dir-los:
- S. — «Jo no li trobe res per a poder-lo inculpar. Però ja que és costum d'indultar-vos algú en ocasió de la Pasqua, si voleu, vos indultaré el rei dels jueus.»
- C. — Ells tornaren a cridar:
- S. — «Eixe, no: volem Barrabàs.»
- C. — Barrabàs era un bandoler.

Salve, rei dels jueus

- C. — Llavors Pilat féu assotar Jesús. Els soldats li posaren al front una corona d'espines que havien teixit i el cobriren amb un mantell de púrpura, anaven passant davant d'ell i li deien:
- S. — «Salve, rei dels jueus.»
- C. — I li donaven bufetades. Pilat tornà a eixir i els digué:
- S. — «Ara vos el trauré fora i veureu que no li trobe res per a poder inculpar-lo.»
- C. — Llavors va eixir Jesús portant la corona d'espines i el mantell de púrpura. Pilat els diu:
- S. — «Ací teniu l'home.»
- C. — Quan els grans sacerdots i la guàrdia del temple el veren, cridaren:
- S. — «Crucifiqueu-lo, crucifiqueu-lo.»
- C. — Pilat els diu:
- S. — «Emporteu-vos-el i crucifiqueu-lo vosaltres: jo no li trobe res per a poder-lo inculpar.»
- C. — Els jueus li contestaren:
- S. — «Nosaltres tenim una llei, i segons eixa llei mereix pena de mort, perquè s'ha volgut fer Fill de Déu.»
- C. — Quan Pilat sentí això prengué encara més por. Se'n tornà dins del pretori i digué a Jesús:
- S. — «¿D'on ets tu?»
- C. — Però Jesús no li tornà resposta. Li diu Pilat:
- S. — «A mi no em parles? ¿No saps que tinc autoritat per a deixar-te lliure o per a crucificar-te?»
- C. — Jesús respongué:
- + — «No tindríeu cap classe d'autoritat sobre mi si no vos l'hagueren concedida de més amunt. Per això el qui m'ha entregat a les vostres mans és més culpable.»

Fora, fora, crucifiqueu-lo

- C. — A partir d'aquell moment, Pilat intentà deixar-lo lliure. Però els jueus cridaren:
- S. — «Si deixeu lliure eixe home, és que no aneu a favor del Cèsar, perquè tot el qui vol fer-se rei va en contra del Cèsar.»
- C. — Quan Pilat sentí eixes paraules, féu eixir Jesús, l'assentà en una estrada en el lloc conegut amb el nom de l'Empedrat, en hebreu Gabata. Era el divendres,

vespra de la Pasqua, cap al migdia. Llavors diu als jueus:

- S. — «Ací teniu el vostre rei.»
C. — Ells cridaren:
S. — «Fora, fora, crucifiqueu-lo.»
C. — Pilat els diu:
S. — «¿Jo he de crucificar el vostre rei?»
C. — Els grans sacerdots respongueren:
S. — «No tenim cap rei llevat del Cèsar.»
C. — Llavors Pilat els l'entregà per a crucificar-lo.

El crucificaren, i amb ell en crucificaren dos més

- C. — Prengueren Jesús, i va eixir, portant ell mateix la creu, cap al lloc conegut amb el nom de la Calavera, en hebreu Gòlgota. Allí el crucificaren. Junt amb ell en crucificaren dos més, posats a banda i banda amb Jesús al mig. Pilat féu escriure un rètol i el féu posar en la creu. Tenia escrit: «Jesús, el Natzaré, el rei dels jueus.» Molts dels jueus el llegiren, perquè el lloc on havia sigut crucificat Jesús estava a la vora mateix de la ciutat, i el rètol estava escrit en hebreu, en llatí i en grec. Els grans sacerdots digueren a Pilat:
S. — «No poseu: “El rei dels jueus”, sinó: “Este deia que era el rei dels jueus”»
C. — Pilat contestà:
S. — «Això que he escrit, escrit està.»

Es repartixen entre ells els meus vestits

- C. — Els soldats, quan hagueren crucificat Jesús, arreplegaren el seu mantell i en feren quatre parts, una per a cada soldat. Quedava la túnica, que era sense costura, teixida d'una peça de dalt a baix. I es digueren entre ells:
S. — «No l'esgarrem; sortegem-la: a veure a qui li toca.»
C. — S'havia de complir allò que diuen les Escripures: «Es repartixen entre ells els meus vestits, es juguen als daus la meua roba.» I els soldats ho feren així.

Ací tens el teu fill. Ací tens ta mare

- C. — Vora la creu de Jesús estava sa mare i la germana de sa mare, Maria, la dona de Cleofàs, i Maria Magdalena. Jesús va veure sa mare i, al costat d'ella, el deixeble que ell estimava, i digué a la mare:
+ — «Dona, ací tens el teu fill.»
C. — Després digué al deixeble:
+ — «Ací tens ta mare.»
C. — I des d'aleshores el deixeble l'acollí en sa casa.

Tot s'ha complit

- C. — Després d'això Jesús, conscient que ja s'havia realitzat tot allò que calia, perquè s'acabara de complir allò que anunciaven les Escripures digué:
+ — «Tinc set.»

C. — Hi havia allí un recipient ple de vinagre. Llavors fent un hisop amb una esponja xopada de vinagre, li l'acostaren a la boca; Jesús, després de prendre el vinagre, digué:

+ — «Tot s'ha complit.»

C. — Llavors inclinà el cap i expirà.

Ací tots s'agenollen, i es fa una pausa.

A l'instant en va eixir sang i aigua

C. — Era divendres, i els jueus no volien que els cossos quedaren en les creus durant el repòs del dissabte, i més perquè aquell dissabte era un dia solemníssim. Per això demanaren a Pilat que trencaren les cames dels crucificats i llevaren els cossos.

Els soldats hi anaren i trencaren les cames del primer, i després, de l'altre que havia sigut crucificat amb Jesús. Però quan arribaren a Jesús i comprovaren que ja era mort, no li trencaren les cames, sinó que un dels soldats li pegà una llançada al costat, i a l'instant en va eixir sang i aigua. En dóna testimoni el qui ho va veure. La seua paraula és digna de fe, i Déu sap que això que diu és veritat, perquè també vosaltres cregueu. Efectivament; tot això succeí perquè s'havia de complir allò que diuen les Escriptures: «No li han de trencar cap os.» I en un altre lloc de les Escriptures diu: «Miraran aquell que han traspassat.»

Amortallaren el cos de Jesús amb un llençol de lli i les espècies aromàtiques

C. — Després d'això, Josep d'Arimatea, que era dels seguidors de Jesús, però d'amagat per por dels jueus, demanà a Pilat l'autorització per a endur-se el seu cos. Pilat ho permeté. Josep anà i despenjà el cos de la creu. També anà Nicodem, aquell que temps arrere havia visitat Jesús de nit, i portà unes cent lliures d'espècies, barreja de mirra i àloes. Els dos prengueren el cos de Jesús i l'amortallaren amb un llençol de lli i les espècies aromàtiques, com és costum entre els jueus de soterrar els difunts. En un hort, vora el lloc on havien crucificat Jesús, hi havia un sepulcre nou, on encara no havia sigut soterrat ningú. Com que el sepulcre estava prop, hi van posar Jesús, ja que la vespra del divendres començava el repòs entre els jueus.

Paraula del Senyor.

Després de la proclamació de l'evangeli de la Passió, el sacerdot realitza una breu homilia.

En totes les celebracions de la Missa tenim l'oració dels fidels, les peticions que presenta l'Església a Déu. En el Divendres Sant aquesta pregària pren un to més solemne, i sobretot vol ser una oració que arribe tots. Per això es denomina oració universal. En ella, a través de les peticions demanem que a tots arribe la salvació que naix de la vida entregada per Jesús en la creu. Per això a cada intenció tots resarem durant un moment en silenci i, després de l'oració del celebrant tots respondrem amb

el nostre Amén. En cadascuna de les pregàries es resa per la següent intenció:

1. Per la Santa Església.
2. Pel Sant Pare el Papa Francesc.
3. Pel nostre bisbe, els ministres i els fidels.
4. Pels catecúmens que es preparen per a rebre el baptisme.
5. Per la unitat de tots els cristians.
6. Pel poble jueu.
7. Pels qui no creuen en Crist.
8. Pels qui no creuen en Déu.
9. Pels governants.
10. Pels qui passen qualsevol necessitat i pels difunts.

A més, enguany, afegirem una pregària més per tots els malalts del COVID-19, per les seues famílies, pels sanitaris que els atenen i per l'etern descans de les víctimes d'aquesta pandèmia.

En finalitzar l'oració universal, el sacerdot anirà a buscar la creu o revelarà la imatge coberta amb un vel. A continuació venerarà la creu. Nosaltres ens unim des de casa inclinant el cap davant la creu o besant un crucifix que tinguem al nostre abast. Amb aquest gest, expressem el nostre agraïment per aqueix amor tan gran de Jesús per nosaltres que s'ha manifestat en el seu lliurament fins a la mort.

El sacerdot, després de posar la creu en el seu lloc en el presbiteri, buscarà al sagrari la reserva eucarística. Prèviament, ell o un ministre revestirà l'altar amb unes estovalles senzilles per a acollir al Senyor.

Arribat a l'altar deposita el Santíssim en el corporal i continua la pregària amb el Parenostre i omés el ritu de la pau, després de les oracions corresponents, combrega el Cos de Crist.

Nosaltres, des de casa, ens podem unir mitjançant la pregària de la comunió espiritual:

**Crec, Jesús meu, que esteu real
i veritablement en el cel
i en el Santíssim Sagrament de l'Altar.
Vos estime sobre totes les coses
i desitge vivament rebre-vos dins de la meua ànima,
però no podent fer-ho ara sacramentalment,
veniu almenys espiritualment al meu cor. I
com si ja vos haguera rebut,
vos abraça i m'unisc del tot a Vós.
Senyor, no permeteu que mai m'aparte de Vós. Amén.**

Acabada la comunió, el sacerdot reserva l'Eucaristia en un lloc preparat i, arribat de nou al presbiteri pronuncia la següent oració:

**Déu totpoderós i etern,
que ens heu renovat
amb la gloriosa mort i resurrecció del vostre Ungit,
continueu realitzant en nosaltres,
per la participació en aquest misteri,
l'obra de la vostra misericòrdia,
perquè visquem sempre entregats a Vós.
Per Jesucrist, el nostre Senyor.**

En la celebració retransmesa el sacerdot afig una benedicció a tots els fidels:

**Descendisca, Senyor, la vostra benedicció abundant
sobre el vostre poble que ha celebrat la mort del vostre Fill
amb l'esperança de la seua resurrecció;
arribe a ell el vostre perdó, reba el consol,
cresca la seua fe i s'aferme en ell l'eterna salvació.
Per Jesucrist, el nostre Senyor.**

Després de la pregària, el sacerdot, sense besar l'altar, fa genuflexió davant la creu i torna a la sagristia.

4. DISSABTE SANT

4.1. Introducció

El dissabte sant l'Església roman en oració davant el sepulcre del Senyor en espera de la seua resurrecció. És un dia de sobrietat, de silenci i de pregària. Per això, l'oració del matí manté un to trist per la mort de l'Espòs i, al mateix temps, de lloança perquè de la mort de Crist en la creu Déu traurà salvació i vida per a tota la humanitat.

No obstant això, la celebració més important de tot el Tridu es té en la nit d'aquest dia. És la Vigília Pasqual, la mare de totes les vigílies, el centre de l'any litúrgic i, sens dubte, la celebració més important per als cristians. La Pasqua és un crit de vida i esperança enmig de la foscor de la mort. Per això, per a nosaltres, enguany la Vigília Pasqual té un sentit molt especial. Enmig de les tribulacions del món a causa de la pandèmia del COVID-19, l'Església proclama l'esperança humana que només troba la seua plenitud en Crist Viu i Ressuscitat.

4.2. Guia per a seguir la Vigília Pasqual a través de la TV o Internet

La celebración de la Vigilia Pascual puede parecer algo complejo e incluso confuso. Sin embargo, se estructura en cuatro partes bien diferenciadas que nos permite seguirla con facilidad:

1. El Lucernario
2. La Liturgia de la Palabra
3. La Liturgia bautismal
4. La Liturgia eucarística

La celebración de este año, debido a la crisis sanitaria, es un poco diferente. El Lucernario suele comenzar con la bendición del fuego en el atrio de la Iglesia. Esta parte se omite en este año y comenzamos ya desde el presbiterio. Allí el sacerdote pronuncia una monición invitando a celebrar juntos esta Vigilia. Después bendice el cirio pascual, signo de la presencia de Cristo resucitado en medio de la Iglesia y el mundo y lo enciende. Entonces, lo coloca en el sitio preparado y si lo cree oportuno, lo incensa.

A continuación se proclama el Pregón Pascual. Es un poema de gran belleza y gran antigüedad que canta las alabanzas a Dios por el misterio de la resurrección del Señor Jesús.

La celebració de la Vigília Pasqual pot semblar una cosa complexa i fins i tot confús. No obstant això, s'estructura en quatre parts ben diferenciades que ens permet seguir-la amb facilitat:

1. La Litúrgia de la llum
2. La Litúrgia de la Paraula
3. La Litúrgia baptismal
4. La Litúrgia eucarística

La celebració d'enguany, a causa de la crisi sanitària, és una mica diferent. La Litúrgia de la llum sol començar amb la benedicció del foc en l'atri de l'Església. Aquesta part s'omet en aquest any i comencem ja des del presbiteri. Allí el sacerdot pronuncia una monició convidant a celebrar junts aquesta Vigília. Després beneeix el ciri pasqual, signe de la presència de Crist ressuscitat enmig de l'Església i el món i l'encén. Llavors, el col·loca en el lloc preparat i si ho creu oportú, ho encensa.

A continuació es proclama el Pregó Pascual. És un poema de gran bellesa i gran antiguitat que canta les lloances a Déu pel misteri de la resurrecció del Senyor Jesús.

Exulten de joia tots els àngels del cel,
exulten els ministres de Déu.
I que sone la trompeta victoriosa
per celebrar el triomf d'un Rei tan gran.
Que la terra també s'ompli d'alegria,
il·luminada i radiant de la claror
que ve de la llum del regne etern;
perquè hui la foscor ja s'ha esvaït.
També s'ha d'alegrar la mare Església,
ornada amb l'esclat d'aquesta llum.
Que el cant joiós de tot el poble
ressone en aquesta sagrada nau.

[I a vosaltres, germans, caríssims,
que presencieu l'admirable claror d'aquesta flama,
jo vos convida a invocar, amb mi,
la bondat de Déu omnipotent.
Ell, malgrat que no ho meresc,
ha volgut comptar-me entre els diaques.
Per cantar, doncs, la glòria d'aquest ciri
li demane el do de la seua llum.]

V. El Senyor siga amb vosaltres.
R. I amb el vostre esperit.
V. Amunt els cors.
R. Els elevem al Senyor.
V. Donem gràcies al Senyor Déu nostre.
R. És just i necessari.

És realment just i necessari
que amb tot el cor i amb tota l'ànima
fem servir la nostra veu
per lloar el Pare omnipotent, Déu invisible,
i el seu Fill unigènit, Jesucrist, nostre Senyor.
Ell ha pagat per nosaltres al Pare
aquell deute que Adam va contreure;
i ha esborrat amorosament, amb la seua sang,
l'antiga condemna que havíem merescut.
Perquè aquesta és la festa de Pasqua,

en la qual l'Anyell veritable és immolat;
i es marquen les portes amb la seua sang.

Aquesta és la nit
en què el Senyor, en altre temps,
va treure d'Egipte els nostres pares, els fills d'Israel,
i els va fer passar a peu eixut el Mar Roig.

Aquesta és la nit
que amb el foc d'una columna lluminosa,
esvaï la tenebra del pecat.

Aquesta és la nit
que torna a la gràcia
i associa amb els sants els qui hui,
a tot arreu, separats dels vicis i de la foscor del pecat,
creuen en Crist.

Aquesta és la nit
en què Crist, trencant els lligams de la mort,
ha pujat victoriós dels inferns.
Què n'hauríem tret d'haver nascut,
si no hi hagués redempció?
Oh admirable condescendència de la vostra bondat!
Oh incalculable predilecció amb què ens heu estimat!
Per redimir l'esclau, heu sacrificat el Fill.
Calia el pecat d'Adam,
que la mort de Crist ha esborrat.

Oh culpa sortosa,
que ens ha merescut un Redemptor tan gran!
Oh nit benaurada!
Només tu vas saber l'hora
en què Crist ressuscità d'entre els morts.

Aquesta és la nit
de la qual diu l'Escriptura:
«La nit vos és tan clara com el dia,
llum o fosca vos són igual».
Aquesta nit santa i poderosa
allunya el pecat,
renta les culpes,
fa innocents els caiguts,
torna l'alegria als entristits,
dissipa els odis,
restableix la concòrdia,
converteix les nacions.
En la gràcia d'aquesta nit
accepteu, oh Pare sant,
el sacrifici vespertí d'aquesta lloança
i la flama d'aquesta columna de cera,
elaborada per les abelles,

que l'Església vos ofereix per mans dels seus ministres.

Hem fet ja l'elogi d'aquest ciri
que hem encès amb el foc nou
i que crema en honor de Déu.
Foc que, un cop repartit,
no minva per la flama manlevada,
ja que s'alimenta de la cera que es fon,
i que l'abella mare ha produït
per mantenir aquesta flama preciosa.
Oh nit realment benaurada,
que uneix el cel i la terra,
nit en què l'home retroba Déu.
Vos demanem, doncs, Senyor,
que aquest ciri consagrat al vostre nom,
creme sense parar, per desfer la foscor d'aquesta nit;
i, acceptat per vós com un perfum agradable,
ajuntie la seua claror amb la de les estrelles del cel.
Que l'estel del matí en trobe encesa encara la flama;
aquell estel, vull dir, que mai no es pon:
Crist, que, tornant d'entre els morts,
s'aparegué gloriós als homes
com el sol en dia serè.
Ell, que viu i regna pels segles dels segles.
Amén.

Acabat el Pregó Pasqual, comença la Litúrgia de la Paraula. El seu sentit està explicat en la monició amb la qual el sacerdot la inicia:

Benvolguts germans: Amb el pregó solemne de la Pasqua, hem entrat ja en la nit santa de la resurrecció del Senyor. Escoltem, en silenci meditatiu, la Paraula de Déu. Recordem les meravelles que Déu ha realitzat per a salvar al primer Israel, i com, en l'avanç continu de la història de la salvació, en arribar els últims temps, va enviar al món al seu Fill, perquè, amb la seua mort i resurrecció, salvara a tots els homes. Mentre contemplem la gran trajectòria d'aquesta història santa, orem intensament, perquè el disseny de salvació universal, que Déu va iniciar amb Israel, arribe a la seua plenitud i arribe a tota la humanitat pel misteri de la resurrecció de Jesucrist.

A continuació, es proclamen les lectures. La litúrgia preveu la lectura de fins a set lectures de l'Antic Testament. Cada parròquia és possible que triu un nombre de lectures diferents (seran almenys tres) o que les triades siguin diferents (mai es pot ometre la lectura de l'Èxode). En tot cas, cada lectura va acompanyada del seu salm responsorial corresponent. Ací les posem totes de manera que, les que no es lliguen, puguin meditar-se en un altre moment. Després de cada lectura i salm corresponent, el sacerdot resa una pregària.

LECTURA PRIMERA

Déu va veure tot allò que havia fet, i era bo de veres

Lectura del llibre del Gènesi

1, 1 - 2, 2

Al principi Déu creà el cel i la terra. Però la terra era un món buit i sense orde, tota la superfície de l'abisme era coberta de foscor i l'Esperit de Déu planava sobre les aigües.

I Déu digué:

— «Que existisca la llum.»

I la llum existí. I Déu va veure que la llum era bona de veritat, i la separà de la foscor. I donà a la llum el nom de «dia», i a la foscor, el de «nit». Hi hagué una vesprada i un matí, i va ser el primer dia.

Déu digué:

— «Que hi haja un firmament entremig de les aigües per a separar unes aigües de les altres.»

I va ser així. Déu va fer el firmament i separà les aigües que hi ha baix de les que hi ha dalt del firmament, i li donà el nom de «cel». Hi hagué una vesprada i un matí i va ser el segon dia.

Déu digué:

— «Que les aigües de baix del cel es congreguen totes en un lloc i apareguen els continents.»

I va ser així. I Déu donà als continents el nom de «terra», i a les aigües reunides, el de «mar». I Déu va veure que era bo.

Déu digué:

— «Que la terra produísca la vegetació: herbes que facen llavor i arbres fruiters de tota classe que donen fruit amb la seua llavor segons la seua espècie.»

I va ser així. La terra produí la vegetació, les herbes de tota classe que fan la seua llavor i els arbres de tota classe que donen fruit amb la seua llavor segons la seua espècie. I Déu va veure que era bo. Hi hagué una vesprada i un matí, i va ser al tercer dia.

Després Déu digué:

— «Que hi haja en el firmament del cel uns llumeners que separen el dia de la nit, i assenyalen les festivitats, els dies i els anys i, des del firmament del cel, il·luminen la terra.»

I va ser així. Déu va fer dos grans llumeners: un de més gran que presidira el dia, i un de més menut, que presidira la nit. Va fer també les estrelles, i les col·locà en el firmament del cel perquè il·luminaren la terra, presidiren el dia i la nit i separaren la llum de la foscor. I Déu va veure que era bo. Hi hagué una vesprada i un matí, i va ser el quart dia,

Déu també digué:

— «Que les aigües produïsquen éssers vius que naden, i animals alats que volen entre la terra i el firmament del cel.»

I va ser així. Déu creà els grans cetacis, i tots els éssers vius que naden dins de l'aigua segons les seues espècies, i tots els volàtils segons el seu gènere. I Déu va veure

que era bo. Llavors Déu els beneí dient-los: —«Sigueu fecunds, multipliqueu-vos i ompliu les aigües dels mars, i que les aus es multipliquen sobre la terra.» Hi hagué una vesprada i un matí, i va ser el quint dia.

Déu digué:

— «Que la terra produísca éssers vius de tota classe: bestiar, rèptils i bestioles segons les seues espècies.»

I va ser així. I Déu va fer tota classe d'animals terrestres segons les seues espècies: bèsties de càrrega i tots els rèptils segons el seu gènere. I Déu va veure que era bo.

I Déu digué:

— «Fem l'home a imatge nostra, semblant a nosaltres, i que tinga sotmesos els peixos del mar, els animals alats i totes les bèsties i rèptils que es mouen sobre la terra.»

Déu creà l'home a la seua imatge, el creà a imatge de Déu; creà l'home i la dona. I Déu els beneí dient-los:

— «Sigueu fecunds, multipliqueu-vos, ompliu la terra i domineu-la; tingueu sotmesos els peixos del mar, els ocells del cel i tots els animals que es mouen sobre la terra.»

Déu digué encara:

— «Vos done totes les herbes que granen per tota la terra i tots els arbres que donen fruit amb la seua llavor, perquè vos servisquen d'aliment. I a tots els animals salvatges, a tots els animals alats, i a totes les bestioles que s'arrosseguen per terra, a tots els éssers vius, els done l'herba verda per aliment.»

I així es va fer.

Déu va veure tot allò que havia fet, i era bo de veritat. Hi hagué una vesprada i un matí, i fou el sext dia.

Així quedaren acabats el cel i la terra amb tots els elements que s'hi mouen. Déu acabà la seua obra el sext dia, i el dia sèptim reposà de tota l'obra que havia fet.

Paraula de Déu.

SALM RESPONSORIAL

104 (103), 1-2a.5-6.10 i 12.13-14.24 i 35c (R.: 30)

R. Quan envieu el vostre alé, renaix la creació, i renoveu la vida sobre la terra.

Beneix el Senyor, ànima meua.

Senyor, Déu meu, ¡que gran que sou!

Aneu vestit d'esplendor i de majestat,

vos embolca la llum com un mantell.

R. Quan envieu el vostre alé, renaix la creació, i renoveu la vida sobre la terra.

Assentàreu la terra sobre els seus fonaments,
incommovible per segles i segles.

Li donàreu l'oceà com a vestit.

Les aigües dels núvols estaran sobre les muntanyes.

R. Quan envieu el vostre alé, renaix la creació, i renoveu la vida sobre la terra.

De les fonts feu brollar torrents,
que s'escolen entre les muntanyes;
en les seues vores fan niu els ocells,
refilen entre les branques.

R. Quan envieu el vostre alé, renaix la creació, i renoveu la vida sobre la terra.

Des del vostre palau regueu les muntanyes,
sacieu la terra de pluges del cel;
feu nàixer l'herba per al bestiar
que treballa al servici de l'home.

R. Quan envieu el vostre alé, renaix la creació, i renoveu la vida sobre la terra.

¡Que variades que són, Senyor, les vostres obres,
i totes les heu fetes amb saviesa!
La terra està plena de les vostres criatures.
Beneïx el Senyor, ànima meua.

R. Quan envieu el vostre alé, renaix la creació, i renoveu la vida sobre la terra.

LECTURA SEGONA

Sacrifici d'Abraham, el nostre pare en la fe

Lectura del llibre del Gènesi

22, 1-18

En aquells dies, Déu, per a posar a prova Abraham, el cridà:

— «Abraham, Abraham.»

Ell respongué:

— «Ací em teniu.»

Déu li digué:

— «Pren Isaac, el teu fill únic, que tant ames, vés-te'n al país de Morià i allí, dalt de la muntanya que jo t'indicaré, sacrifica'l en holocaust.»

Abraham s'alçà abans de l'alba, aparellà l'ase, prengué dos criats i el seu fill Isaac, asclà la llenya per al foc de l'holocaust i es posà en camí cap al lloc que Déu li havia dit.

Al tercer dia Abraham alçà els ulls i va veure de lluny el lloc. Llavors digué als criats:

— «Quedeu-vos ací amb l'ase; jo i el xiquet pujarem allí i tornarem quan haurem adorat.»

Abraham carregà la llenya de l'holocaust a l'esquena del seu fill Isaac, i ell portava el foc i el ganivet. I començaren a caminar els dos junts. Isaac digué a son pare:

— «Escolta, pare.»

Abraham respongué:

— «¿Què vols, fill?»

Li diu Isaac:

— «Tenim el foc i la llenya per a l'holocaust, però la víctima, ¿on està?»

Abraham li respon:

— «Déu mateix ens procurarà la víctima del sacrifici, fill meu.»

I continuaren caminant els dos.

Arribats al lloc que Déu li havia indicat, Abraham alçà un altar,

apilà la llenya, lligà el seu fill Isaac i el posà en l'altar, damunt la llenya.

Llavors Abraham agafà el ganivet per a degollar el seu fill.

Però l'àngel del Senyor el cridà des del cel:

— «Abraham, Abraham.»

Ell li respongué:

— «Ací em teniu.»

L'àngel li digué:

— «Deixa estar el xiquet, no li faces res. Ja veig que reverencies Déu, tu que no m'has rebutjat el teu fill únic.»

Llavors Abraham alçà els ulls i va veure un moltó enredat per les banyes en un esbarzer.

Anà, el prengué i el sacrificà en holocaust en lloc del seu fill.

A aquell lloc, Abraham li donà el nom de «El-Senyor-es-proveïx.» Per això, encara hui, la gent diu: «En la muntanya el Senyor es proveïx.»

L'àngel del Senyor tornà a cridar Abraham des del cel i li digué:

— «Escolta l'oracle del Senyor: “Ja que has fet això de no rebutjar-me el teu fill únic, jure per mi mateix que t'ompliré de benediccions i multiplicaré la teua descendència com les estrelles del cel i com els grans d'arena de les platges de la mar. Els teus descendents conqueriran les ciutats dels seus enemics, i totes les nacions de la terra seran beneïdes en la teua descendència, perquè m'has obeït.”»

Paraula de Déu.

SALM RESPONSORIAL

16 (15), 5 i 8.9-10.11 (R.: 1)

R. Guardeu-me, Déu meu, vós sou el meu refugi.

Senyor, heretat meua i calze meu,

vós m'heu triat la possessió.

Sempre tinc present el Senyor;

amb ell a la dreta, no cauré mai.

R. Guardeu-me, Déu meu, vós sou el meu refugi.

El meu cor s'alegra, s'omplin de joia les meues entranyes;

fins el meu cos reposa confiat:

perquè no abandonareu la meua vida enmig dels morts,

ni deixareu caure a la fossa el qui vos ama.

R. Guardeu-me, Déu meu, vós sou el meu refugi.

M'ensenyareu el camí que du a la vida:

goig i festa plena en la vostra presència;
al costat vostre, delícies per sempre.

R. Guardeu-me, Déu meu, vós sou el meu refugi.

LECTURA TERCERA

Els israelites caminaren per terra eixuta enmig del mar

Lectura del llibre de l'Èxode

14, 15-31; 15, 1

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès:

— «¿Per què t'aclames a mi? Ordena als israelites que es posen en marxa, i tu alça la vara, estén la mà cap al mar i es partirà en dos, a fi que els israelites caminen per terra eixuta, enmig del mar. Jo faré que els egipcis s'obstinin a penetrar darrere d'ells. I mostraré el meu poder sobre el faraó i sobre tot el seu exèrcit, sobre els seus carros de guerra i els seus soldats. Els egipcis sabran que jo sóc el Senyor, quan la meua glòria s'haurà manifestat en el faraó, en els seus carros i en els seus soldats.»

L'àngel de Déu que caminava davant de la formació d'Israel es posà a caminar darrere d'ells. També s'hi va posar la columna de núvol que abans tenien davant, i que ara se situà entre la formació dels egipcis i la d'Israel. Era un núvol tenebrós, i en tota la nit, les dos formacions no s'acostaren l'una a l'altra.

Moisés estengué la mà cap al mar, i el Senyor, amb un vent fortíssim de llevant, que durà tota la nit, va fer retirar la mar i la convertí en terra eixuta. Les aigües es partiren i els israelites entraren caminant per terra eixuta enmig del mar, amb l'aigua com una muralla a dreta i esquerra.

Els egipcis intentaren perseguir-los, i tota la cavalleria del faraó, amb els carros i els cavallers, entraren darrere d'ells en el llit de la mar.

A la matinada, el Senyor, des de la columna de foc i de núvol, posà la mirada sobre la formació dels egipcis i sembrà la confusió: encallà les rodes dels carros i feia que a les tropes els costara molt avançar.

Els egipcis digueren:

— «¡Fugim d'Israel, que el Senyor lluita a favor seu contra Egipte!»

Llavors el Senyor digué a Moisès:

— «Estén la mà cap al mar: que es tornen a ajuntar les aigües i que cobrisquen els egipcis, els seus carros i els seus guerrers.»

Moisés estengué la mà cap al mar, i de bon matí, el mar se'n tornà al seu lloc de sempre. Els egipcis, fugitius, se'l van trobar davant, i el Senyor va precipitar-los al mig de les ones. Les aigües van tornar i cobriren els carros amb els cavallers. De totes les tropes del faraó que havien penetrat darrere dels israelites en el llit de la mar, no quedà ni un sol home. Però els israelites caminaven per terra eixuta enmig del mar, amb l'aigua formant com una muralla a dreta i esquerra.

Aquell dia el Senyor salvà Israel de les mans dels egipcis i els israelites veren els egipcis morts a la vora del mar. Quan els israelites veren la gran gesta que el Senyor havia obrat contra Egipte, tot el poble sentí un gran temor de Déu i cregueren en ell i en el seu servent Moisès.

Llavors Moisès i els israelites entonaren este càntic en honor del Senyor.

SALM RESPONSORIAL
Ex 15, 1-2.3-4.5-6.17-18 (R.: 1a)

R. Cantem al Senyor, que s'ha cobert de glòria.

Cantem al Senyor, que s'ha cobert de glòria,
ha tirat al mar cavalls i cavallers.
Del Senyor em ve la força i el triomf,
és ell qui m'ha salvat.
És el meu Déu, i jo l'he d'alabar;
és el Déu del meu pare, i jo l'he d'enaltir.

R. Cantem al Senyor, que s'ha cobert de glòria.

El Senyor és un gran guerrer,
el seu nom és «el Senyor».
Ha tirat al mar els carros del faraó i el seu exèrcit;
els millors combatents s'han afonat al mar Roig.

R. Cantem al Senyor, que s'ha cobert de glòria.

Els han coberts les ones
i han baixat al fons com una pedra.
La vostra dreta, Senyor, té un poder magnífic,
la vostra dreta, Senyor, ha desfet l'enemic.

R. Cantem al Senyor, que s'ha cobert de glòria.

Feu entrar i planteu el vostre poble
en la muntanya de la vostra heretat,
el lloc firmíssim que heu obrat, Senyor, com a habitacle;
el santuari que han construït les vostres mans.
El Senyor serà rei per sempre més.

R. Cantem al Senyor, que s'ha cobert de glòria.

LECTURA QUARTA
El Senyor t'ha reclamat amb un amor etern

Lectura del llibre del profeta Isaïes

54, 5-14

El teu creador s'ha fet el teu marit, el seu nom és El-Senyor-de-l'univers; t'ha rehabilitat el Sant d'Israel, anomenat Déu-de-tota-la-terra.

El Senyor t'ha cridat com qui crida l'esposa abandonada que s'enyora. ¿Pot ser repudiada la muller de la joventut?, diu el teu Déu.

Jo t'havia abandonat per poc de temps, però ara et recobre amb un afecte immens.

En una flamerada d'indignació t'havia amagat un moment la meua mirada, però ara t'ame amb un amor etern, diu el Senyor, el qui t'ha reclamat.
Faré com vaig fer en els dies de Noé: Llavors vaig jurar que el diluvi de Noé no inundaria mai més la terra; ara jure que no m'irritaré ni t'amenaçaré mai més. Encara que desapareguen les muntanyes, i se somoguen els tossals, no desapareixerà l'amor que jo et tinc ni se somourà el meu pacte de pau, diu el Senyor, el qui t'ama.
¡Oh pobra ciutat, batuda per les tempestes, desolada! Faré reposar les teues pedres sobre una roca d'antimoni, i et donaré uns fonaments de safir; faré de robins els teus merlets, les teues portes de carboncle i tot el teu recinte de pedres precioses. Tots els qui et reconstruiran treballaran instruïts pel Senyor i serà gran el benestar dels teus fills. Quedaràs sòlidament restaurada, voltada d'amor, lluny de tota amenaça: no hauràs de témer per res; lluny de tot terror: la por no s'acostarà a tu.
Paraula de Déu.

SALM RESPONSORIAL
30 (29), 2 i 4.5-6.11 i 12a i 13b (R.: 2a)

R. ¡Amb quin goig vos exalce, Senyor!

¡Amb quin goig vos exalce, Senyor!
M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava,
i no heu permés que se n'alegren els enemics.
Senyor, m'heu arrancat de la terra dels morts,
quan ja m'hi afonava, m'heu tornat la vida.

R. ¡Amb quin goig vos exalce, Senyor!

¡Canteu al Senyor, els qui l'ameu; enaltiu la seua santedat!
El seu rigor dura un instant; el seu favor, tota la vida.
A poqueta nit tot eren plors, l'endemà són crits de goig.

R. ¡Amb quin goig vos exalce, Senyor!

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi;
ajudeu-me, Senyor.
Heu mudat en goig les meues penes.
Senyor, Déu meu, vos alabaré per sempre.

R. ¡Amb quin goig vos exalce, Senyor!

LECTURA QUINTA

Veniu a mi, i vos saciaré de vida. Pactaré amb vosaltres una aliança eterna

Lectura del llibre del profeta Isaïes

55, 1-11

Açò diu el Senyor:

«Oh, tots els qui teniu set, veniu a l'aigua, veniu els qui no teniu diners, compreu i mengeu, compreu llet i vi sense diners, sense pagar res.

¿Per què perdeu els diners comprant un pa que no alimenta, i malgasteu els vostres salaris en menjars que no satisfan?

Escolteu bé, i tastareu cosa bona, i vos delectareu assaborint allò que és bo i millor.

Estigueu atents, veniu a mi, i vos saciareu de vida. Pactaré amb vosaltres una aliança eterna, els favors irrevocables promesos a David. El vaig fer testimoni davant dels pobles, sobirà i legislador de nacions. Cridaràs una nació que tu no coneixies, i eixa nació, sense conèixer-te, vindrà corrents, buscant el Senyor, el teu Déu, el Sant d'Israel, que t'ha honrat.

Busqueu el Senyor, ara que es deixa trobar; invoqueu-lo, ara que està prop. Que els injustos abandonen els seus camins, i els hòmens malèfics, els seus propòsits; que es convertisquen al Senyor i s'apiadarà d'ells, que tornen al nostre Déu, tan generós per a perdonar.

Perquè els meus pensaments no són els vostres, i els vostres camins no són els meus, diu l'oracle del Senyor. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra,

Així com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que ameren la terra, la fecunden i la fan germinar, fins que dona el gra per a sembrar i el pa per a menjar, així serà la paraula que ix dels meus llavis: no tornarà infecunda, sense haver fet allò que jo volia i haver complit la missió que jo li havia confiat.»

Paraula de Déu.

SALM RESPONSORIAL

Is 12, 2.3-4bcd.5-6 (R.: 3)

R. Cantant de goig eixirem a buscar l'aigua de les fonts de salvació.

El Senyor és el Déu que em salva,
confie en ell, no m'espante.
D'ell em ve la força i el triomf,
és ell qui m'ha salvat.

R. Cantant de goig eixirem a buscar l'aigua de les fonts de salvació.

Cantant de goig eixirem a buscar l'aigua de les fonts de salvació.
Enaltiu el Senyor, proclameu el seu nom,
feu conèixer entre els pobles les seues gestes.
Recordeu que el seu nom és Excels.

R. Cantant de goig eixirem a buscar l'aigua de les fonts de salvació.

Canteu al Senyor que ha fet coses glorioses.
Que ho publiquen per tota la terra.
Poble de Sió, aclama'l ple de goig,
perquè el Sant d'Israel és gran en la teua ciutat.

R. Cantant de goig eixirem a buscar l'aigua de les fonts de salvació.

LECTURA SEXTA

Avança pel camí que conduïx a la claror del Senyor

Lectura del llibre del profeta Baruc

3, 9-15.32 - 4, 4

Escolta, Israel, els preceptes de vida, estigues atent i aprendràs la prudència.
¿Com és, Israel, que et trobes en país enemic i t'has fet vell en una terra que no és teua, que tots eviten el teu contacte, com evitarien el contacte d'un difunt, i et tracten igual que si estigueres en el país dels morts?

És que has abandonat la font de la Saviesa. Si hagueres seguit el camí de Déu, hauries viscut en una pau sempiterna.

Aprén on es troba la prudència, on està el vigor, on està la intel·ligència, perquè sàpies també on es troba la vida llarga i on està la llum dels ulls i la pau.

Però, ¿qui ha descobert el lloc de la prudència? ¿Qui ha penetrat en les cambres on guarda els tresors? Només la coneix el qui ho sap tot. És ell qui l'ha trobada amb el seu enteniment. Ell ha preparat la terra per sempre i l'ha poblada d'animals; quan envia la llum, ella se'n va; quan la crida, ella l'obeïx tremolant; les estrelles brillaven en el lloc on es ponen, celebrant allí la seua festa; ell les cridà i li respongueren: «Ací ens teniu», i amb alegria brillaren per al seu creador. Ell és el nostre Déu, ningú se li pot comparar. I és ell qui ha descobert tots els camins de la Saviesa i l'ha donada a Jacob, el seu servent; a Israel, el seu amat.

Després d'això s'aparegué ací en la terra, on convisqué amb els hòmens.

És això el llibre dels manaments de Déu, la llei que perdura per sempre més. Tots els qui la guarden s'encaminen a la vida, però els qui l'abandonen moriran.

Retorna, poble de Jacob, i apodera-te'n, avança pel camí que conduïx a la claror de la seua llum. No dones a un altre poble la teua glòria, no cedisques el teu privilegi a una gent forastera. ¡Que feliços som nosaltres, poble d'Israel! Nosaltres coneixem com hem d'agradar a Déu.

Paraula de Déu.

SALM RESPONSORIAL

19 (18), 8.9.10.11 (R.: Jo 6, 68b)

R. Senyor, vós teniu paraules de vida eterna.

És perfecta la llei del Senyor,
i l'ànima hi descansa;
és ferm allò que el Senyor disposa,
dóna saviesa als ignorants.

R. Senyor, vós teniu paraules de vida eterna.

Els preceptes del Senyor són planers,
omplín el cor de goig;
els manaments del Senyor són transparents,
il·luminen els ulls.

R. Senyor, vós teniu paraules de vida eterna.

Venerar el Senyor és cosa santa,
es manté per sempre;
els determinis del Senyor són ben presos,
tots són justíssims.

R. Senyor, vós teniu paraules de vida eterna.

Són més desitjables que l'or fi,
més que l'or a mans plenes;
són més dolços que la mel
regallant de la bresca.

R. Senyor, vós teniu paraules de vida eterna.

LECTURA SÈPTIMA

Abocaré sobre vosaltres aigua pura i vos donaré un cor nou

Lectura del llibre del profeta Ezequiel

36, 16-17a.18-28

El Senyor em va fer sentir la seua paraula i em digué: «Fill d'home, quan la casa d'Israel habitava el seu territori, el profanà amb el seu comportament i amb tot allò que feia. Llavors vaig abocar sobre ells el meu rigor per la sang que havien escampat sobre aquella terra que ells havien profanat amb els seus ídols. Els vaig dispersar entre els pobles estrangers, els vaig escampar per diversos països en pena del seu comportament i de tot allò que feien.

Entre els pobles estrangers a on anaren profanaren el meu nom, fent que digueren d'ells: “Eixe era el poble del Senyor, i s’ha vist obligat a abandonar el seu país.” Llavors m’ha dolgut de veure el meu sant nom profanat per la casa d’Israel entre els pobles estrangers a on anaren. Per això, digues a la casa d’Israel: Açò diu el Senyor, el teu Déu: “No obraré perquè vosaltres ho hàgeu merescut, casa d’Israel, sinó per consideració al meu sant nom, que vosaltres heu profanat entre els pobles estrangers on anàreu. Jo santificaré el meu gran nom, que ha quedat profanat entre els pobles estrangers després que vosaltres l’heu profanat entre ells. I quan jo manifestaré en vosaltres la meua santedat, als ulls dels pobles estrangers, sabran que jo sóc el Senyor Déu. Vos prendré d’entre els pobles estrangers, vos arreplegaré de tots els països i vos faré vindre a la vostra terra. Abocaré sobre vosaltres aigua pura perquè sigueu purs de tota màcula i de tots els vostres ídols.

Vos donaré un cor nou i posaré un esperit nou dins de vosaltres; trauré de vosaltres eixe cor de pedra i vos en donaré un de carn. Posaré dins de vosaltres el meu esperit i faré que seguïu els meus decrets, que compliu i observeu els meus manaments. Habitareu el país que vaig donar als vostres pares. Vosaltres sereu el meu poble, i jo seré el vostre Déu.”»
Paraula de Déu.

SALM RESPONSORIAL
42 (41), 3.5bcd; 42 (41), 3.4 (R.: 42 [41], 2)

R. Com la cérvola sospira per l'aigua viva, també sospire jo per vós, Déu meu.

Tot jo tinc set de Déu, del Déu que m'és vida;
¿quan podré veure Déu cara a cara?

R. Com la cérvola sospira per l'aigua viva, també anhele jo per vós, Déu meu.

Recorde com en altres temps
venia amb colles d'amics cap a la casa de Déu,
enmig d'una reunió festiva,
amb crits d'alegria i d'alabança.

R. Com la cérvola sospira per l'aigua viva, també sospire jo per vós, Déu meu.

Envieu-me la llum i la veritat;
que elles em guien,
que em duguen a la muntanya sagrada,
al lloc on residiu.

R. Com la cérvola sospira per l'aigua viva, també sospire jo per vós, Déu meu.

I m'acostaré a l'altar de Déu,
a Déu, que és la meua alegria;
ho celebraré i vos alabaré amb la cítara,
Senyor, Déu meu.

R. Com la cérvola sospira per l'aigua viva, també sospire jo per vós, Déu meu.

Després de l'última lectura de l'Antic Testament i la seua pregària, el sacerdot canta o proclama l'himne del Glòria i pronuncia l'oració col·lecta:

**Oh, Déu, que heu il·luminat aquesta nit santíssima
amb la glòria de la resurrecció del Senyor,
aviveu en la vostra Església l'esperit de l'adopció filial,
perquè, renovats en cos i ànima,
ens entreguem plenament al vostre servei.
Pel nostre Senyor Jesucrist.**

A continuació, es proclama la lectura de l'Apòstol, denominada Epístola.

EPÍSTOLA

Crist, una volta ressuscitat d'entre els morts, ja no mor més

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

6, 3-11

Germans: Tots els qui hem sigut batejats en Jesucrist, hem sigut submergits en la seua mort. Pel baptisme hem sigut sepultats amb ell en la mort, perquè, tal com Crist, gràcies al poder admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els morts, també nosaltres mamprenguem una nova vida. I si nosaltres hem sigut units a ell en una mort com la seua, també ho serem en una resurrecció com la seua. Hem de saber que allò que érem abans ha sigut crucificat amb ell; la nostra condició pecadora ha sigut destruïda i d'ara en avant no som esclaus del pecat: perquè el qui ha mort està alliberat del pecat.

Per tant, si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell. I sabem que Crist, una volta ressuscitat d'entre els morts, ja no mor més, la mort ja no té poder sobre ell. Quan ell morí, morí al pecat una vegada per sempre, però ara que viu, viu per a Déu. Igualment vosaltres considereu-vos morts al pecat, però vius per a Déu en Jesucrist.

Paraula de Déu.

A continuació, s'introdueix el cant de l'Al·leluia que dona pas a la proclamació de l'evangeli de la resurrecció de Crist.

EVANGELI

Ha ressuscitat i anirà davant de vosaltres a Galilea

+ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu

28, 1-10

Passat el dissabte, quan ja clarejava el matí del diumenge, Maria Magdalena i l'altra Maria anaren a veure el sepulcre. De sobte hi hagué un gran terratrémol: un àngel del Senyor, baixà del cel, va fer redolar la pedra i s'hi va assentar. Resplandia com un llamp, i el seu vestit era blanc com la neu. Va ser tan gran el sobresalt dels guàrdies, que de l'esglai quedaren com a morts. L'àngel digué a les dones:

— «No tingueu por, vosaltres. Sé que busqueu Jesús, el crucificat. No està ací. Ha ressuscitat tal com va dir. Veniu a veure el lloc on havia sigut posat, i aneu de seguida a dir als deixebles: Ha ressuscitat d'entre els morts i ara va davant de vosaltres a Galilea; allí el veureu. Mireu que jo vos ho he dit.»

Immediatament elles, amb por, però amb una gran alegria, se n'anaren corrents del sepulcre per anunciar-ho als deixebles.

Jesús els va eixir al pas i les saludà dient:

— «Déu vos guarde.» Elles se li acostaren, se li abraçaren als peus i l'adoraren.

Jesús els digué:

— «No tingueu por. Aneu a dir als meus germans que vagen a Galilea, que allí em veuran.»

Paraula del Senyor.

Després de l'homilia comença la litúrgia baptismal. Enguany, de manera excepcional, s'omet la benedicció de la font baptismal i la celebració de baptismes. D'aquesta manera, únicament renovem les promeses del nostre baptisme. El sacerdot usará un dels dos formularis que es troben a continuació.

Benvolguts germans: Pel Misteri pasqual hem sigut sepultats amb Crist en el baptisme, perquè visquem una vida nova. Per tant, acabat l'exercici de la Quaresma, renovem les promeses del sant baptisme, amb les quals en un altre temps renunciem a Satanàs i a les seues obres, i vam prometre servir fidelment a Déu en la santa Església catòlica.

Així doncs:

I

Sacerdot:

¿Renuncieu a Satanàs?

Tots:

Sí, renuncie.

Sacerdot:

¿I a totes les seues obres?

Tots:

Sí, renuncie.

Sacerdot:

¿I a totes les seues seduccions?

Tots:

Sí, renuncie.*

II

Sacerdot:

¿Renuncieu al pecar per a viure en la llibertat dels fills de Déu?

Tots:

Sí, renuncie.

Sacerdot:

¿Renuncieu a totes les seduccions del mal, perquè no domine en vosaltres el pecat?

Tots:

Sí, renuncie.

Sacerdot:

¿Renuncieu a Satanàs, pare i príncep del pecat?

Tots:

Sí, renuncie.*

***Segueix el sacerdot:**

Creieu en Déu, Pare totpoderós,
creador del cel i de la terra?

Tots:

Sí, crec.

Sacerdot:

Creieu en Jesucrist,
el seu Fill únic,
el nostre Senyor,
que va nèixer de Santa Maria Verge,
va morir, va ser sepultat,
va ressuscitar d'entre els morts
i seu a la dreta del Pare?

Tots:

Sí, crec.

Sacerdot:

Creieu en l'Esperit Sant,
en la santa Església catòlica,
en la comunió dels sants,
en el perdó dels pecats,
en la resurrecció de la carn
i en la vida eterna?

Tots:

Sí, crec.

I conclou el sacerdot:

Que Déu totpoderós,
Pare del nostre Senyor Jesucrist,
que ens va regenerar per l'aigua i l'Esperit Sant
i que ens va concedir la remissió dels pecats,
ens guardi en la seua gràcia,
en el mateix Jesucrist el nostre Senyor,
per a la vida eterna.

R/. Amén.

Aquesta tercera part de la celebració finalitza amb l'oració dels fidels.

Ara, comença la litúrgia eucarística. Es prepara l'altar depositant en ell el pa i el vi per a l'Eucaristia. Una vegada acabats els ritus de la presentació dels dons, el sacerdot pronuncia l'oració sobre les ofrenes.

**Accepteu, Senyor, amb aquestes ofrenes
l'oració del vostre poble
perquè els sagraments pasquals que inaugurem
ens facen arribar, amb la vostra ajuda,
a la vida eterna.
Per Jesucrist, el nostre Senyor.**

La celebració continua amb la pregària eucarística. En ella el sacerdot dona gràcies a Déu pel lliurament de Crist per nosaltres i la fa present enmig del món repetint els gestos i paraules de Jesús en l'Últim Sopar. En el moment de la consagració, si és possible, ens posem de genolls com a record agraït de la presència real de Crist en el sagrament de l'Altar.

Acabada la pregària eucarística, continua la celebració amb el rès del Parenostre i el ritu de la pau. Seguidament, el sacerdot realitza la fracció del pa i es prepara per a la comunió.

Mentre el sacerdot combrega, des de casa podem resar la pregària de la comunió espiritual:

**Crec, Jesús meu, que esteu real
i veritablement en el cel
i en el Santíssim Sagrament de l'Altar.
Vos estime sobre totes les coses
i desitge vivament rebre-vos dins de la meua ànima,
però no podent fer-ho ara sacramentalment,
veniu almenys espiritualment al meu cor. I
com si ja vos haguera rebut,
vos abraçe i m'unisc del tot a Vós.
Senyor, no permeteu que mai m'aparte de Vós. Amén.**

Acabada la comunió, el sacerdot, després d'un breu moment de silenci, pronuncia l'oració per a després de la comunió.

**Vesseu, Senyor, en nosaltres
el vostre esperit de caritat,
perquè feu viure concordes en l'amor
als qui heu saciat amb els sagraments pasquals.
Per Jesucrist, el nostre Senyor.**

Acabada la pregària, el sacerdot besa l'altar i es retira a la sagristia. En la Missa retransmesa, és probable que el sacerdot impartisca la benedicció al final de la Missa.

